

Symbolische lectuur van de verschillende plaatsen van Mornese: de wegen en plaatsen, de waterput.

Als de Valponasca de icoon is van de contemplatie, dan zijn de wegen en plaatsen als symbool voor "de weg die Maria D. Mazzarello is gegaan met zijn kruispunten en belangrijke bochten van haar leven de vrucht van een volgehouden zoektocht naar de wil van God doorheen de concrete situaties."

De Moeder verwijst vooral naar de weg die naar de Kerk leidt. "Het is een weg die vooral 's nachts werd bewandeld." De ontmoeting met Jezus in de Eucharistie vervult haar met diep geluk maar wekt in haar ook "een dynamische zoektocht" om Hem te leren kennen doorheen de catechese. Als tweede bestudeert Moeder Antonia de weg die naar Borgo Alto leidt. De weg van een nieuwe zending. Het is daar dat Maria Mazzarello de woorden hoort "aan jou vertrouw ik ze toe" en die zij als een nieuwe roeping beschouwt. Vanaf dan is haar grootste wens "om het beroep van naaister te leren wat haar zal toelaten de jonge meisjes te onderrichten hoe ze goede christenen en eerlijke burgers kunnen worden. Dit doel zal haar uitnodigen om de exodus te gaan tot het laatste moment, zodat haar beschikbaarheid telkens blijft toenemen: vanaf de eerste radicale keuze om zich aan te sluiten bij de groep van de Onbevleete tot het aanvaarden van Don Bosco's woorden "die de droom van Maria Domenica met eenvoudige woorden wist te vertalen. Het werd een gezamenlijk plan: voor de meisjes doen wat de salesianen voor de jongens realiseren." De plaatsen van Mornese, zo vervolgt Moeder Antonia, "zijn voor ons een teken om te zoeken naar doeltreffende wegen om de jonge generaties op te voeden en nieuwe grenzen te ontdekken in het educatief engagement." Daarna verklaart ze de betekenis van de waterput in het Collegio als o.a. het symbool van leven, van inspanning en zuivering, van de vreugde van het "ik zal wel gaan" en van "een educatieve zending die zich voedt aan het water van het charisma die diep geworteld is en leven geeft." Het is daarom dat de waterput van Mornese "de plaats is van de dagelijkse arbeid, van het zorg en verantwoordelijkheid dragen voor het leven van anderen terwijl we ons eigen leven toevertrouwen aan Diegene die zorgt draagt voor ons."

Dit is ook het symbool van de Samaritaanse: "de bron van levend water daar waar er dialoog is met Jezus en openstaat voor Zijn gaven." Maar het is nodig, vervolgt Moeder Antonia, dat Christus ons kan ontmoeten op die "heilige plaatsen", waar onze verdediging opgenomen wordt in het levend water dat Hij ons schenkt."

Vervolgens nodigt Moeder Antonia de Kapittelleden uit (die zich tot de 16de in stilte en gebed zullen terugtrekken) de uitdaging te laten weerklinken die Paus Benedictus XVI heeft voorgesteld op de Wereldjongerendagen te Sydney: "Wat zullen we de nieuwe generaties achterlaten?" Moeder Antonia vraagt zich af: "is ons toebehoren aan een universele familie geworteld in de spiritualiteit van het *da mihi animas?*" "Slagen wij er in onze opvoedende gemeenschappen te laten drinken van deze bron, deze

put? Zijn wij bekwaam om eenvoudig en transparant te zijn volgens de familiegeest die er te Mornese heerste?"

Getuigen zijn van Gods voorkomende liefde, betekent dan "de tekenen herkennen van zo een grote liefde". Dat wil zeggen "zélf teken zijn door zich te wortelen in het hart van ons charisma." Het is "een nieuw teken worden, geloofwaardig en betekenisvol opdat we de nieuwe generaties daadwerkelijk kunnen bereiken."

De Algemene Overste van de zusters besluit met een aanmoediging: "Indien we hiervoor moeten afdalen tot de bodem van deze put, laat ons daar dan geen angst voor hebben. Opvoeding doet ons altijd afdalen tot op het niveau van de jongeren."